

Er is een beetje licht.
Ik moet naar het licht
als een plantje in een donkere kamer
kan ik het licht zien, het is dichtbij
Maar de weg er naar toe is lang.

Ik ben halverwege
In de kleine boot op zee
Tussen twee golven
Een golf gaat ver weg, de andere golf gaat naar de hoop
Ik wil iets herinneren, iets onthouden
Ik probeer het herinneren te vergeten
De hoop is ver weg van mij
Zo ver weg als iets wat ik niet gezien heb
En dichtbij mij
Zo dichtbij dat een hand mijn hand wil aaien
Ik herinner niet, ik vergeet niet
De hoop komt niet en ik kan hem niet vinden

We zijn vierhonderd
Wij praten en praten. Wij weten dat nog niet zolang geleden
we het ochtendlicht op onze gezichten hebben gezien
wij proberen om een kleine glimlach te tekenen
Wij vertellen elkaar welke mythe we gaan leven
Is dit de inkt van onze toespraak
Of komt het uit onze harten?

Iemand zegt: het strand, het strand
de gele lichamen kunnen niet luisteren
Ik ga kijken: het strand is dichtbij
het strand is ver weg voor gele lichamen, gebarste lippen en verbrande neuzen

Ik sta op de grond. Ik heb de heerlijke geur opgesnoven.

Misschien ruik ik mijn moeder
Of de geur van mijn kindertijd
Of is het de geur van vrijheid?

nu heeft het plantje licht
De hoop is dichtbij
De slavernij is ver weg.